

HORNISTA ANA ABRAMOVIĆ OTKRIVA SVOJ POGLED NA ŽIVOT I MUZIKU

Ana Abramović (foto: Ana Brailo)

Horna je moja ljubav „na drugi pogled”

Želim nam novu salu i nove uslove za rad jer će tada doći do izražaja možda i oni detalji kvaliteta koji nisu bili tako očigledni i čujni dosad. Radujem se tome...

Dolazak u Crnogorski simfonijski orkestar dogodio se nekoliko godina poslije završetka studija na FMU u Beogradu i kratkog, ali za nju značajnog, radnog, tako reći zanatskog, iskustva u beogradskim profesionalnim orkestrima i muzičkim školama. **Ana Abramović** je nakon jednog koncerta u svježe oformljenom orkestru, kao spoljni saradnik, bila pozvana, na dužu i možda i stalnu saradnju na mjestu prve solo horne. Preseljenje iz Beograda u Podgoricu je ubrzo uslijedilo. I danas, a prošlo je 10 godina od audicije, gleda na tu odluku kao jednu od boljih u svom životu i upravo ono što joj je u toj tački profesionalnog razvoja tada trebalo.

â□˘ Kod nas nije često da žena svira hornu?

– To je bila „greška” (kroz smijeh)...uvijek se našalim kada mi ovo pitanje postave. Moja želja je bila flauta. Budući da su te klase prilikom upisa već bile krcate, mjesta je ostalo, naravno, na horni kao manje popularnom i manje poznatom instrumentu. Iskreno, danas sam zahvalna što je moj slučajni izbor bio horna. Još iskrenije, tada nisam ni znala kako tačno zvuči ta hrpa lima, sa brojnim uvijenim cijevima i pomalo zastrašujućim izgledom, što pripisujem stanju starih primjeraka kojima je škola tada raspolagala. Pristala sam, ne baš oduševljena, da upišem hornu, ne sluteći da ću za vrlo kratko vrijeme biti potpuno zaljubljena i u izgled i u zvuk, naročito na tome zahvalna svom pedagogu Mileni Stameković, prvom profesoru.

Zahvalna na ovom „slučajnom” odabiru tada sa svojih 10 godina kao i kasnije na fakultetu. Nekim čudom uvijek je bivalo više ženskih svirača u klasi, što je potpuno suprotno uvreženom mišljenju na ovim prostorima kako je horna više muška nego ženska. Takva podjela mi nikad nije bila bliska, iako je istina da treba veća fizička snaga za proizvodnju tona u odnosu na neke druge instrumente. Po pitanju snage nisam ubijedena u tu podjelu na jači i slabiji pol, takođe.

â□ ~ **Kako je teklo Vaše školovanje?**

– Ova ljubav „na drugi pogled” prema mom instrumentu usmjerila me je ka jasnom cilju po pitanju čime želim da se bavim u životu. Niža i srednja MS „Kosta Manojlović” u Zemunu, brojna republička i međunarodna takmičenja u tom periodu, kao i bez sumnje i lutanja, jasna želja uslovili su u roku završetak studija na FMU u Beogradu. Diplomirala sam 2005. u klasi prof. Milana Radića, a fakultetsko obrazovanje započela sam kod prof. Stjepana Rabuzina. Majstorski kursevi da, ali ne tako često ili bar koliko sam ja željela i smatrala da mi je potrebno, budući da je tada bila jako komplikovana situacija u Srbiji, posebno kad je u pitanju dostupnost usavršavanja vani. Danas, poslije skoro 13 godina od diplomiranja odlučila sam se na magistarske studije u Makedoniji, kao neophodnom koraku ka doktoratu, mojoj želji i cilju iz najranijeg perioda muzičkog obrazovanja.

â□ ~ **Kako uspijevate da kao majka i umjetnica, članica simfonijskog orkestra, odgovorite svakodnevnim obavezama koje nisu male, koje postavlja savremeni život?**

– Obaveze, kako u orkestru, tako i kod kuće, jesu brojne i to je normalno, posebno u periodu sezone, ali na svu sreću uspijevam da sa energijom, željom i sa što više uživanja obavljam to što mi radni dan donosi. Naravno, od kako sam majka, po pitanju radosti, ali i dužnosti koje roditeljstvo nalaže, moj život je dobio potpuno novu dimenziju, a organizatorske sposobnosti stavljene na ispit.

â□ ~ **Uspješno usklađujete profesionalne i životne obaveze koje nam nameće društvo...**

– Vrijeme u kojem živimo, po meni, svijet je informatike, prije svega, zatim, proizvodnje i potrošnje, vrijeme ambalaže u svakom obliku i svakoj sferi, a tako i samopromocije, nameće puno toga. Nemam ništa protiv dobrih strana ovih fenomena kao supstrata u društvu 21. vijeka. Pravi je izazov - pod uslovom da ste već postali - ostati vjerni sebi, neprestano se poboljšavajući i mijenjajući, naravno na bolje, sačuvati integritet misli, a i dalje živjeti i opstati u takvom okruženju. Nija lako, ali nije nemoguće, pogotovu ako se fokusiramo na lični mirkosvijet.

â□ ~ **Kako koristite slobodno vrijeme?**

– Trudim se da slobodnog vremena imam što više, kako bih mogla da se bavim muzikom na još neke načine. I samo slušanje izvedbi nekih djela, sa velikom pažnjom, može uticati na kurs u našim dotadašnjim doživljajima i poimanjima muzike. To je za mene nepresušna inspiracija. Naravno, vrijeme koje je neophodno ponekad provesti sam sa sobom uvrstila sam u svoj raspored, ali i sa dragim ljudima, porodicom prije svega,

tu spadaju zajednički aktivni i pasivni odmori kroz putovanja.

â□ ~ **Vi i orkestar prethodnih 10 godina?**

– Za mene je bio i ostao cilj postati bolji i kvalitetniji muzičar danas u odnosu na juče i to je sve. Orkestar je rastao i napredovao brzo, a ja sam srećna što mi je omogućeno da tu priliku za dalji razvoj iskoristim na najbolji mogući način i na obostrano zadovoljstvo, nadam se. Orkestar je napredovao i dostigao zavidan nivo u regionu. Postali smo i vrlo konkurentan orkestar. Želim nam novu salu i nove uslove za rad jer će tada doći do izražaja možda i oni detalji kvalitata koji nisu bili tako očigledni i čujni dosad. Radujem se tome.

â□ ~ **Da li je kćerka pokazala afinitet prema muzici s obzirom da raste uz muziku i sa muzičarom?**

– Moja šestogodišnja kćerka je za sada više okrenuta sportu, a muzički gen neosporno nosi. U našim porodicama dostupni su joj po jedan duvački, gudački instrument, kao i klavir. Da li će nešto od toga svirati, ne znam, a mi smo tu da je podržimo i ispratimo u bilo čemu što izabere.

â□ ~ **Koji je to dirigent čiji Vam način rada najviše odgovara, od koga ste najviše naučili?**

– Značajan niz sezona, po broju, ali i kvalitetu, imamo za stalnog šefa dirigenta maestra Grigorija Kraska. Pruža nam sve što ima i što može da nam prenese u domenu tradicionalnog načina izvođenja, koje je on doživio tokom svog veoma poštovanog profesionalnog vijeka. Izdvojila bih i maestra Marka Korovica, Roberta Homena i maestra Uroša Lajovica, čiji sam način rada imala prilike da iskusim van Crnogorskog simfonijskog orkestra.

â□ ~ **Od brojnih uglednih i poznatih solista koji su nastupali sa orkestrom ko Vam se urezao u pamćenje?**

– Bez mnogo razmišljanja, to su Stefan Milenković i Roman Simović. Dvije potpuno različite prirode, svaki na svoj način genijalan violinista. Uvijek dragi koncerti i za sjećanje su nastupi mojih kolega iz orkestra, kao solista, koji su sve češći. Tada sviram sa posebnom energijom kako bi oni osjetili moju podršku.

â□ ~ **Na sceni orkestar djeluje kao velika porodica...**

– Dobro je ako ste bar u dobrom, ako ne i odličnom odnosu sa nekim pored koga gotovo svakodnevno sjedite na pola metra. Imam tu sreću da sam godinama uspjela da ostvarim i održim, sad već mogu da se pohvalim, lijepa prijateljstva za cio život. Ljubomorno čuvam takve odnose.

â□ ~ **Kako se pripremate za koncerte, da li postoji neki određeni ritual kroz koji prolazite?**

– Pripremam se danima prije koncerta, tako da je na dan izvođenja sve već spremno. Nemam rituale, ne tražim krivi ekser, ili šta već, kada nastupam kao solista. Ali svakako taj dan ne donosim nikakve životno važne odluke, ne vodim krucijalne razgovore... To bi mi skrenulo misli i usredsređenost na posao koji me čeka. Jedino što mi je važno pored uvježbanosti programa, da se poslije generalne probe dobro odmorim. Dobar, kvalitetan ručak kao i odmor na dan koncerta nekada su bitniji i od same probe.

â□~ Kad ćemo Vas opet čuti kao solistu?

– Ti nastupi su mi jako važni. Svirati kao solista, a biti i orkestarski muzičar je djelotvorno u oba smjera. Ideja imam, uvijek, pogotovu na polju kamerne muzike, koja me privlači, ali mogućnost realizacije još nije konkretizovana.

â□~ Novogodišnji i božićni praznici su pred nama...

– Kao u mnogim familijama, i za mene su ti dani vrijeme da se okupimo, vrijeme koje je stvoreno za obnovu, prikupljanje nove energije, istinsko uživanje. Uvijek se podsjetim na čemu mogu biti zahvalna u protekloj godini, poput toga da smo svi u porodici na broju i usmjereni na dobrobit onog drugog.

â□~ Praznici su vrijeme i za želje. Šta biste poželjeli sebi, porodici, orkestru, i slušaocima, i svima nama?

– Uvijek su to iste želje i sebi i drugima, a to su dobro zdravlje, napredak na svim životnim poljima, puno ljubavi – i one koja se piše sa velikim Lj – kako bi nam život bio ispunjeniji i smisleniji.

SVETLANA ČETKOVIĆ

„Studentska” profesija

â□~ Pored muzike malo ko zna da ste se tokom studija jedno vrijeme bavili još jednom, sasvim drugačijom profesijom?

– U pravu ste kada kažete da su naizgled različite profesije. Na završnoj godini studija započela sam da uređujem i vodim emisiju o umjetničkoj muzici Prvog programa Radio Beograda. Velika čast i odgovornost. Realizaciji je prethodila obuka kod čuvene voditeljke i urednice **Milene Miloradović**, kao i **Drage Jonaš**, ali i svesrdnih ljudi iz susjedne „Stereorame”. Brojni gosti iz svijeta umjetničke muzike kao i pristup impozantnoj fonoteci kojom raspolaže Radio Beograd donio mi je mnoga znanja koje sam kasnije mogla koristiti na putu izvođača. Kada se upali crvena lampica, što znači da ste u programu, puls rapidno poraste i čula se izoštre, baš kao i na sceni. Radila sam gotovo cio dosadašnji profesionalni vijek uporedo i u muzičkim školama, posao pedagoga, koji je još jedna moja velika ljubav. Žao mi je što danas nemam prostora da prenosim znanje i iskustvo horniste.
